

Sag i dette Dieblit. Jeg kan forstaa, at den høitærede Minister vil foretrække et senere Tidspunkt, hvor han saa for sit Vedkommende kan have en bedre Stilling, nemlig naar denne Tilbagebetalingsag kommer i Orden. Disse Laane ere gjorte efter Reglerne for Bureauaan, og efter Reglerne for Bureauaan skulle de være tilbagebetalt, inden den Høst, hvori der er givet Sikkerhed for Laanet, er tilendbragt. Jeg antager saaledes, at den høitærede Minister, hvis han ikke allerede har Pengene i Statskassen, i en nær Fremtid vil have dem der, saaledes at han kan møde med en noget bedre Stilling, naar han kan lægge Pengene op paa Bordet. Der er saa i alt Fald ingen materiel Ulykke sket ved disse Laan, hvorledes det end stiller sig i konstitutionel Henseende. Men, som sagt, Planterne derovre ere ikke fornøiede hverken med den danske Regjering eller med det danske Samfund eller — som det synes — med nogen anden Ting i Verden. Saavidt jeg kan se, efter hvad vi have hørt underhaanden, synes de i den Henseende at ville foretrække en anden Regjering. Heller ikke i den Henseende, nemlig i Henseende til hvad der rygtevis er kommet os for Dre om Planternes Forhold til en anden venstrelig Regjering, have vi faaet nogen Oplysning fra den høitærede Ministers Side, uagtet det jo ganske vist er en Sag, som synes at maatte interessere det danske Folkething i en ikke ringe Grad, at endel af vore Medundersaatter efter hvad vi høre, have henvendt sig til en anden Regjering om Understøttelse imod deres Hjemstat. Jeg skal ikke urgere denne Sag her, da jeg jo ikke kan vide, hvorvidt den høitærede Minister vil være tilbøjelig til at give Meddelelse i den Henseende; men jeg kan ikke tilbageholde, at det forekommer mig at være en særlig mislig Ting, ogsaa naar henses til vor Straffelovgivning, thi den ser jo ikke med velvillige Øine paa den Slags Ting. For at man ikke skal tro, at jeg overdriver Noget, skal jeg oplæse en Paragraf i Straffeloven, som lyder saaledes: „Naar Nogen ellers til Fornærmelse eller Skade for den danske Stat træder i Forbindelse med en fremmed Regjering for at formaa denne til at indblande sig i Statens Anliggender eller optræde med Forbringere paa samme, bliver Strafarbejde eller underformildende Omstændigheder Statsfængsel indtil 10 Aar at anvende“. Det forekommer mig, at vi deri have et Udtryk for vor Lovgivnings Opfattelse af Bestræbelser, der, hvis Nytte ikke tager fejl — vi have jo ingen officiel Meddelelse faaet i de hine Henseende — maatte komme det, som omhandles i denne Paragraf, meget nær. Men, som sagt, dette Lovforslag giver ikke direkte nogen nødvendig Anledning til at komme ind paa denne Sag, og der vil ogsaa siden blive Leilighed til at tage den under Overvejelse. Et tredie Fortrin, som dette Lovforslag har, er, at den Skade, som der er Tale om, og den Understøt-

telse, som der kræves af den danske Statskasse, nu har været Gjenstand for Underjøgelse ved en Kommission. Ogsaa i den Henseende kan jeg ikke undlade at fremhæve, at det jo nu synes, at de Betragtninger, som vi fra vor Side gjorde gjældende for dette Punkts Vedkommende i vor Betænkning ifjor, have holdt Stik eller i alt Fald have fundet Ministeriets Bisfald. Det gik med denne Ting saa mærkelig under Valgene, at vi gik til Valgene overfor vore Modstandere staaende paa en Kommission, medens de gjorde deres Allerbedste for at vise, at en saadan Kommission var en skræffelig Ting, og det varede til henhimod Slutningen af Valgperioden, nemlig til den 28de December, men saa gik Regjeringskommissionen til Vestindien, og saa bredede Situationen sig saaledes, at det var det nuværende Ministeriums Venner, der kom til at forsvare Kommissionen, og os, der kom til at ytre Tvivl om, hvorvidt en saadan Kommission virkelig var hensigtsmæssig. Denne Tvivl tror jeg ikke, der er nogen Grund til at opgive. Det, som vi have set af Kommissionens Virksomhed, foreligger jo her i Motiverne til Lovforslaget, og jeg skal ikke negte, at i en vis Henseende gjør det et godt Indtryk at se den Omhu og den detailleerede Stræbsomhed, hvormed Kommissionen har vandret om imellem Ruinerne derovre, har set paa de Steder, hvor de nedbrændte Bygninger have staaet, og derefter, — som jeg antager ved Hjælp af en meget betydelig Anspændelse af Indbildningskraften — er kommen til at kunne foretage et Overblik af den Laxation, som her foreligger, ja, det er endog lykkeligvis Kommissionen at gaa i Detail i den Grad, at den har kunnet berigtige den gjorte Laxation, som løb op til 290,000 Dollars, med et Beløb af 4,500 Dollars. Dette anser jeg for at være en meget priselig Affuratese fra Kommissionens Side. Derimod have vi jo i andre Retninger savnet et Bidnesbyrd om, hvad Kommissionen har udrettet paa Den. Vi have henvendt os til den høitærede Minister derom, men Ministeren har heller ikke her været tilbøjelig til at gaa udenfor det, som strengt taget henhørte under Lovforslagets Ord, og han har navnlig ikke kunnet meddele os Noget om, hvad Kommissionen har udrettet overfor Dyrerne eller til Forebyggelse af Gjen-tagelse af den Katastrofe, som har fundet Sted derovre. Altsaa forsaavidt ere vi uvidende om, hvad Kommissionen har udrettet til Fædrelandets Læve derovre; men paa det Punkt, som dette Lovforslag angaar, er det ganske vist, at Kommissionen uden Tvivl har gjort sig megen Umage; om det ikke kunde være gjort herhjemme fra med den samme Nytte, det skal jeg ikke undersøge. Der er endnu i dette Lovforslag, navnlig i Motiverne dertil, en Ting, som jeg ikke kan undlade at gjøre opmærksom paa. Ministeriet har paa egen Haand uden Bemyndigelse fra Rigsdagens